VLADIMÍR ŠLECHTA

Kouřové zrcadlo

NEBEZPEČNÁ PRAHA RUDOLFA II.

KOUŘOVÉ ZRCADLO

KNIHY VLADIMÍRA ŠLECHTY V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS

Nebezpečná Praha Rudolfa II.

Italský gambit
Kouřové zrcadlo

Připravujeme

Mrtvá bludička

VLADIMÍR ŠLECHTA

Kouřové zrcadlo

Nebezpečná Praha Rudolfa II.

MYSTERY PRESS

2025

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Vladimír Šlechta, 2025
Cover & Map © Martin Stehlík, 2025
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2025

ISBN 978-80-7588-759-7 (pdf)

Pro mou manželku Hanu

Praha
roku 1597
Vltava
Hradčany
Menší Město
Starší Město
Nové Město
Vyšehrad
Vltava
1 Staroměstský rynek
2 Židovské ghetto
3 Kozí ulice
4 Faustův dům
5 Přívoz
6 Kamenný most
7 Vlašský plac
8 Pražský hrad
9 Rožmberský palác
10 Strahovská brána
11 Koňský trh
12 Koňská brána
13 Petřín
14 Špitálské pole
15 Dobytčí trh
16 Strahov

Subiectum

12. LISTOPADU 1597, STŘEDA

I

Projížděl jsem Bucka na rozbláceném vltavském břehu. Bylo pošmourné dopoledne, na obloze se honily roztrhané cáry mračen a na zemi zůstával sněhový poprašek. Zima se začala hlásit docela brzo.

Původně se nám nechtělo ven, avšak usoudil jsem, že když se vyvětráme, vystačí nám to nejméně na dva dny. Zítra zůstane Bucek ve stáji a já strávím celý den v teplé kuchyni ve společnosti nějaké knihy z dědečkovy knihovny. Pokud ovšem nepřijde některý z mých žáků a nebude se dožadovat další lekce italského šermu.

Po vltavském břehu jsem v sedle dojel až k hradbám mezi Starším a Novým Městem tam, kde se nachází brána svatého Františka. Za lepšího počasí bych Bucka pobídl, aby projel bránou do Nového města a o chvíli později Špitálskou bránou až na Špitálské pole, avšak za tohoto chladného dne jsem usoudil, že nám krátká vyjížďka stačí. Otočil jsem koně zpátky po proudu Vltavy, radostně zafrkal a svižně vyrazil k domovu.

Dojel jsem k ústí Kozí ulice, když Bucek zničehonic zastavil a vydal jakýsi překvapený zvuk, něco mezi zafrkáním a zaržáním. Udiveně jsem se rozhlédl a uviděl, že nám vstoupil do cesty černě oděný muž.

Alchymista. To bylo první, co mě napadlo. Měl černý širák, dlouhé černé vousy a splývavý černý plášť. Jediné, co na něm bylo světlé, bylo uměřené skládané okruží.

„Tohle je závdavek," řekl. „Chytej."

Rozhalil plášť a ledabylým pohybem mi cosi hodil. Byl to měšec, a když jsem ho zachytil, stříbrně v něm zacinkalo. Už podle zvuku jsem poznal, že jsou tam tolary a nikoliv obyčejné groše.

„Závdavek za co?" zeptal jsem se.

„Brzy tě pověří pátráním," řekl alchymista. „Budeš mi podávat zprávy. Pokud získáš *subiectum* jako první, předáš mi ho. Štědře se ti odměním."

„Jaké *subiectum*?" zachraptěl jsem užasle. Samozřejmě vím, že slovo *subiectum* znamená v latině jednoduše *předmět*. Tajemný muž mohl mluvit o čemkoliv.

„To se brzy dozvíš. Nezapomeň, že mi ho máš předat, pokud ho získáš."

„Ještě jsem nic neslíbil," namítl jsem.

„Vzal jsi závdavek," řekl alchymista. „Přepočítej si ho."

V zásadě jsem měl dvě možnosti: buď hodit váček zpátky, anebo se podívat, co v něm je. Udělal jsem to druhé. Rozšněroval jsem tkanici a vysypal si mince na dlaň. Skutečně tam byly stříbrné tolary. Chvíli jsem je posouval po dlani a napočítal jsem jich deset.

Z ohromení nad nenadále získanou hrstí stříbra mě vytrhlo další Buckovo zafrkání.

Vzhlédl jsem. Alchymista byl pryč. Prostě zmizel.

Nejjednodušším vysvětlením bylo, že se otočil na patě a schoval se ve výklenku přilehlých domů Kozí ulice, či snad do některého domu vstoupil. Jak se ale mohl ztratit za takovou chvilku? A proč se vůbec schovával?

Uvědomil jsem si, že není důležité, jakým způsobem zmizel. Bylo mi jasné, proč to udělal: abych mu nemohl vrátit závdavek. Teď jsem mu byl zavázaný.

Roztřásla mě zima. Na projížďku jsem vyrazil jen v košili, kazajce, bohatě skládaných *plunderhosen*, punčochách a střevících. Pochopitelně jsem si neopomněl nasadit širák s namodro obarveným pštrosím pérem, ale plášť jsem nechal doma. Dokud jsem byl s Buckem v pohybu, žádný chlad jsem nepociťoval, teď se mi však připomněl.

Pokrčil jsem rameny a zastrčil váček s penězi pod kazajku. *Hloupý, kdo dává, hloupější, kdo nebere*, říkával můj dědeček. Jestliže mi chce tajemný alchymista věnovat deset tolarů, tak mu v tom nebudu bránit. Třeba ode mne nakonec něco dostane. Nějaké *subiectum*. A třeba taky ne.

II

Od místa setkání s tajemným mužem jsem to měl domů jen kousek. Bucek se těšil na teplou stáj, já zase na horkou zelnici, která už stála na plotně, když jsme odjížděli. Nebylo nám však dopřáno ani jedno. Jak jsem se blížil ke svému domu s prastarým reliéfem jelení hlavy na štítové zdi, uviděl jsem, že před ním stojí trojice postav: má hospodyně Marta, její manžel Tomáš a můj kumpán z minulého dobrodružství Matěj Sádlo. Jako čtvrtá do počtu tam postávala mohutná hnědá kobyla, ověšená vším možným. Její uzdu držel Matěj v ruce.

Hned jak mě Matěj spatřil, začal mě máváním pobízet ke spěchu. „Ani nesesedej," řekl bez pozdravu, když jsem dojel až k nim. „Odjíždíme."

„Kam odjíždíme?" podivil jsem se. To už jsem viděl, že Matěj je teple oblečený na cestu. Opravdu teple. Na hlavu si narazil beranici, na statné tělo oblékl huňatý kožich, který by se hodil spíše do třeskutých mrazů než do chladného listopadového dopoledne. Kožich mu určitě vnutila maminka.

„Do týdne budeš doma, neboj se," řekl Matěj. „Všechno se včas dozvíš. Tak nezdržuj."

Aby dodal svým slovům váhu, zastrčil chodidlo do třmenu a pokusil se vyhoupnout do sedla, avšak kožich mu v tom překážel. Vypadalo to na delší boj. Zatímco nasedal, podala mi Marta můj starý vojenský plášť, lemovaný kožešinou. Rychle jsem si ho přehodil přes ramena, zároveň jsem si srovnal bandalír, aby mi nepřekážel rapír, který jsem na něm měl zavěšený. Zbraň jsem si bral i na krátkou vyjížďku, protože bez rapíru stejně jako bez širáku neopouštím dům.

Tomáš mi ještě ve spěchu šněroval za sedlo stočenou pokrývku. „Zabalila jsem vám tam náhradní prádlo, mladý pane," upozornila mě Marta a já jsem jí kývnutím poděkoval. Podala mi opasek s malými brašničkami: „Do kapsičky jsem vám přidala peníze, které jsem narychlo posháněla. Snad s tím vystačíte."

Uvědomil jsem si, že jestliže mi dala peníze, tak jí samotné budou chybět. Naklonil jsem se a nenápadně jí podal váček s deseti tolary, který jsem dostal od tajemného alchymisty. „Tohle dobře uschovej, Marto. Nikomu o tom neříkej. Pokud budeš potřebovat peníze, vezmi si z toho," zašeptal jsem.

Zašvidral jsem po Matějovi, jestli si výměny nevšiml, byl však příliš zaneprázdněný usazováním se v sedle. Připnul jsem si opasek s brašničkami, mávl Martě s Tomášem na pozdrav a mohli jsme vyrazit.

III

„Prozradíš mi, co se děje?“ zeptal jsem se Matěje, když jsme se vymotali z uliček a vjeli na staroměstský Rynek.

„Později,“ odsekl. „Teď se nebudeme zdržovat. Nesmíme nechat pana Želinského čekat.“

Čile vyrazil vpřed a já jsem se držel za ocasem jeho hnědé kobyly. Bucek pochopil, že se nepřibližujeme k teplé stáji, ale naopak se od ní vzdalujeme. Sklesl, ochabl a já jsem ho musel občas plesknout složenou uzdou přes krk, abych ho pobídl k rychlejší chůzi.

V ulicích se hemžilo množství dělného lidu, někteří byli oblečení nalehko, jiní zase v teplém, jako by se nedokázali rozhodnout, jestli dosud přetrvává vlídný podzim, anebo už nastala studená zima. Matěj přede mnou rozrážel uličku, už si osvojil takové ty způsoby sluhů velkých pánů, kteří se na nic neohlížejí a prostě jedou. Zatím mu to vycházelo, nikdo po něm nehodil koňským lejnem ani jsme neslyšeli urážky či dotčené výkřiky. Nejspíš se měli na pozoru přede mnou,

či spíše před mým vojáckým vzhledem: moje *plunderhosen*, plášť, širák i rapír dávaly najevo, že jsem vysloužilý voják, se kterým nejsou žerty.

Vjeli jsme na Kamenný most, podél zábradlí na zastíněné straně zůstával sněhový poprašek. Od Kamenného mostu jsme to měli k České královské komoře už jen kousek. Koně jsme nechali v tamní stáji, vydupali po širokém schodišti do patra a tam se nás ujal kancelářský posluha. Hned nás odvedl k našim patronům.

Kancelář pana Želinského byla stále stejná, prostorná, dobře osvětlená a zařízená s vybranou okázalostí. Pan Kryštof Želinský ze Sebuzína, místokancléř Českého království, nás přijal ve společnosti svého sekretáře a přítele Jana Milnera. Oba to byli již postarší muži s vlasy a vousy prokvetlými stříbrem, oblečení v luteránské černi.

Nenabídli nám židli, a tak jsme zůstali stát se smeknutými pokrývkami hlavy. Pan Želinský oslovil přímo mne: „V krátkosti vám vysvětlím, co bude vaším úkolem, Jakube. Za prvé dohlédnete na Matěje a zkrotíte ho, kdyby projevil přílišnou horlivost. A Matěj dohlédne na vás, i když ve vašem případě, myslím, horlivost nehrozí. Za druhé budete Matěje chránit. Svěříme mu větší hotovost a vy se postaráte, aby ji doručil na místo. Nebo aby ji přivezl zpátky, pokud ji nepoužije. Pochopitelně nebudete rozkřikovat, že vezete peníze, ale nebezpečí hrozí všude. Je vám jasné, co po vás žádám?“

„Je mi to jasné,“ přikývl jsem. „Vynasnažím se.“

„Snaha vám nebude k ničemu, pokud nebude spojena s úspěchem,“ vysvětlil mi pan Želinský přísně. „Bylo by nejlepší, kdybyste do Mostu dorazili už zítra, avšak nebudu vám zazlívat, pokud tam dojedete pozítří. Už jste tam někdy byl, Jakube?“

„Ještě ne."

„Nevadí. Matěj zná cestu. Peníze, které dostanete, se nepatrně opozdily, proto si dojděte na oběd k Filipíně. Ale nevysedávejte tam dlouho, nejdéle do hodiny ať jste zpátky. Teď jděte."

Mávl rukou a vykázal nás z kanceláře. Tak jsme šli. Uvědomil jsem si, že pan Milner, spolupracovník a přítel pana Želinského, vůbec nepromluvil, jen posmutněle přihlížel. Věděl jsem, že v uplynulých týdnech churavěl a nejspíš se ještě zcela nezotavil.

IV

Hospoda *U Spanilé Filipíny* byla z větší části obsazená úředníky, kteří si sem odskočili na oběd. Náš oblíbený výklenek se stolem pro dva byl však volný, a tak jsme tam zasedli. Hostinská nám obratem donesla naše obvyklé jídlo a pití, tedy guláš, ošatku s nakrájeným chlebem a pivo.

„Takže, Matěji," řekl jsem, když jsem snědl pár lžic guláše a pořádně se napil piva, „co se vůbec děje? Proč nás posílají do Mostu?"

„Věc se má takhle," zašermoval Matěj lžící. „Náš nejmilostivější císař projevil zájem o jistý předmět."

„*Subiectum*," uklouzlo mi a vzpomněl jsem si na tajemného alchymistu, který mi před hodinou či před dvěma zastoupil cestu.

Matěj se na mě upřeně podíval a přikývl. „Ano. Budeme tomu říkat takhle. *Subiectum*."

„Povíš mi, co je ono *subiectum* zač, Matěji? K čemu slouží, jak vypadá a tak podobně?"

„Vysvětlím ti to," přikývl. „Ale až budeme sami. Nevíme, kdo nás poslouchá," kývl hlavou k osazenstvu dalších stolů.

To byla ta chvíle, kdy jsem si všiml, že po nás pokukuje jakýsi připlešatělý chlápek, jehož původně černé oblečení nabylo dlouhým užíváním spíše šedé barvy. I když nevypadal nebezpečně, musel jsem s Matějem souhlasit, že se tady nemůžeme bavit o tajných záležitostech. Matěj se rád poslouchá a v některých chvílích začne hlasitě hlaholit bez ohledu na to, kolik zvědavých uší je právě nablízku.

„Ty víš, kudy se tam dostaneme?" přeskočil jsem k praktické stránce věci.

„Ano," přikývl. „Moje rodina pochází z Chomutova, jak už jsem ti onehdy říkal. Chomutov je od Mostu, co by kamenem dohodil – a zbytek doběhl."

„Ty ses nenarodil v Praze?" ujistil jsem se.

„Ne," zavrtěl střapatou hlavou. „Do Prahy jsme se přistěhovali, když mi bylo pět nebo šest. Avšak několikrát jsem se do Chomutova vrátil. Zůstala tam část naší rodiny, a kromě toho tam máme pohledávky, které je nutné vyřizovat."

„Cestu tedy znáš."

„Jistě. Dnes se musíme dostat do Slaného. Za pěkného počasí a za dlouhého letního dne je to snadná cesta. My jsme se ale zdrželi, vyrazíme po poledni a stmívá se brzo. Do Slaného dorazíme až po soumraku. Zvládnout to ale musíme."

„A co zítra?"

„Pan Želinský se domnívá, že bychom mohli dojet až do Mostu, já si to ale nemyslím. Naše koně by to nevydrželi. Zítra přenocujeme v Lounech a pozítří dorazíme do cíle."

„Všiml jsem si, že sis opatřil pořádnou kobylu a ne ty jateční herky, které mají pár dní před porážkou."

„Kopretinku jsme také koupili jako jateční maso," vysvětlil mi Matěj vesele. „Jestliže se osvědčí, poprosím tatínka, aby porážku odložil."

„Kopretinku?" podivil jsem se.

„Tak jsem ji pojmenoval," vysvětlil mi. „Tys dal svému koni také jméno."

Uvědomil jsem si, že připlešatělý chlápek u vedlejšího stolu poslouchá, co si povídáme. Dokonce si posunul židli, aby nám byl blíže. Zachytil můj pohled a já jsem se na něj zamračil. Škubl sebou a vstal ze židle. Odpajdal za hospodskou, která v kuchyňském koutu čepovala pivo do korbelů, položil na stůl pár ošoupaných grošů a kvapně opustil hospodu.

I já jsem vstal ze židle a zamířil k hospodské. „Zaplatím," řekl jsem. Zalovil jsem dvěma prsty v brašničce na opasku a po hmatu odpočítal pět grošů. Podal jsem jí je: „Bude to stačit?"

„Čtyři groše jsou dostačující, mladý pane."

Položil jsem všech pět mincí na stolní desku, kde už ležely dva groše od připlešatělého chlápka.

„Máte tu dnes plno, paní," řekl jsem hospodské. „Jak se stalo, že byl náš oblíbený výklenek prázdný?"

„Pán, který platil před vámi, mě požádal, abych ho držela pro jeho přátele," vysvětlila mi. „Dokonce mi dal nějaké drobné za laskavost. Pak mi ale sdělil, že jeho přátelé nepřijdou. Vy jste právě vstoupili do dveří, a tak jsem vám nebránila, abyste se tam posadili."

„Děkuji za oběd, vaříte skvěle," přikývl jsem. „Zase přijdeme."

To už se zvedl i Matěj a za chůze se soukal do kožichu. Já jsem to měl jednodušší, jen jsem si přes ramena přehodil plášť.

„Ten plešatý mužík nás špehoval," řekl jsem, když jsme byli venku na ulici.

„Nevšiml jsem si ho…“

Vysvětlil jsem mu, co jsem viděl a co mi řekla hospodská. Připustil, že mám asi pravdu, a povzdechl si: „Zaslechl, že máme namířeno do Mostu. Ještě že jsme nemluvili o tom… *subiectu*.“

I přes pouliční ruch se mi zazdálo, že slyším vzdálené dunění tureckých bubnů a tympánů. Ty však zaznívaly pouze v mé mysli. Signalizovaly, že se rovnýma nohama řítím do nebezpečí.

V

Před budovou České královské komory podupával vyfintěný posluha, a když nás uviděl, zamával, abychom si pospíšili. Rychlým krokem jsme vystoupali do patra, posluha odvedl Matěje do pracovny a mě nechal v předpokoji. Nečekal jsem tam nijak dlouho. Matěj se obratem vrátil, v jedné ruce držel beranici a ve druhé koženou brašničku opatřenou širokým popruhem. Zatímco se soukal ven z kožichu, aby si brašničku zavěsil pod něj, přistoupil ke mně posluha a podal mi vak z tuhého plátna. „Tohle je pro vás, pane," řekl odměřeně, jako by ho obtěžovalo už jen to, že se mnou musí mluvit.

Položil jsem vak na nízký stolek, který tam byl k dispozici, a vydobyl z něj dřevěnou schránku. Otevřel jsem ji a uviděl jezdeckou pistoli.

Pistole jsou různého druhu i různé velikosti a tahle patřila k těm menším. Byla opatřená kolečkovým zámkem a na konci pažby měla obvyklou bakuli. Taková bakule má dvojí účel: jednak vám pažba nevyklouzne z ruky, ani když máte

navlečenou těžkou bojovou rukavici. A pokud z pistole vystřelíte, můžete ji popadnout za hlaveň a bakulí praštíte nepřítele přes hlavu. Už jsem to viděl a můžu potvrdit, že je to opravdu účinné.

Kromě pistole byly do schránky uloženy i další náležitosti, jako třeba velká i malá prachovnice, váček s kulemi, natahovací klíč a malá krabička s křesacími kameny.

Vzal jsem pistoli, pažba mi sedla do ruky tak akorát.

„Prý s tím umíte zacházet," řekl posluha.

„To teda umím," přikývl jsem. „Je nabitá?"

Posluha rozhodil rukama: „Nemám zdání."

Odtáhl jsem kohout od křesacího kolečka, vyklopil víčko pánvičky a vyfoukl špetku jemného černého prachu. Pro jistotu jsem zamířil do kouta a stiskl spoušť. Kolečko se roztočilo, hned se však s charakteristickým cvaknutím zastavilo. Výstřel pochopitelně nezazněl.

„Nejspíš je nabitá," podotkl jsem.

„Cos to udělal, Jakube?" vyjekl Matěj, zatímco posluha snožmo povyskočil do výšky, zbledl jako stěna, avšak neřekl nic.

„Nebudu střílet z pistole, kterou jsem sám nenabil."

„Teď ji nemůžeš nabíjet! Musíme vyrazit!"

„Nabiju ji, až bude příležitost," řekl jsem. A vyrazili jsme.

VI

Cesta byla dlouhá a úmorná. Dobré na ní bylo jedině to, že nepršelo ani nesněžilo. Do Slaného jsme dorazili krátce po soumraku, avšak městská brána byla stále ještě otevřená. Asi tady byli zvyklí, že poutníci cestující mezi Prahou a saskou zemí se občas opozdí a pak jim vytrvale buší na vrata. Proto zavírali brány o něco později, než bylo obvyklé v Praze.

Matěj se ve Slaném obstojně vyznal a zavedl nás do hospody, která se jmenovala, tuším, *U Věnce*. Byla to rozkynutá patrová budova s vnitřním dvorem, nálevnou v přízemí a ubytovacími pokojíky v podkroví. Měla i vlastní stáj, do které jsme zavedli koně. Sice se tam poflakoval jakýsi posluha, ten mi však připadal opilý a nedůvěryhodný. Navíc by nás zkasíroval o nějaké groše, kterých jsme neměli nazbyt. Obstarávání Bucka a Kopretinky tedy zůstalo na mně, protože Matěj jakožto řeznický synek přeučený na písaře dokázal koně tak akorát omráčit palicí, vykrvit a rozporcovat. Ale nestěžoval jsem si.

Zatímco jsem pečoval o zvířata, Matěj popadl naše skrovná zavazadla a odešel, aby pro nás pronajal pokojík. Řekl mi, že pak zabere místo dole v nálevně a počká, až se k němu připojím.

Asi tak o hodinu později jsem měl koně obstarané, přešel jsem dvůr a bočními dveřmi vstoupil do nálevny, což byla rozlehlá místnost s vysokým trámovým stropem a dvěma řadami podpěrných sloupů. Byla narvaná a hučelo tam jako ve včelím úle. Chvíli jsem se rozhlížel, kde najdu Matěje, a zazdálo se mi, že u hlavních dveří vidím onoho připlešatělého chlápka, který nás o polednách špehoval *U Spanilé Filipíny*. Jeho tvář jsem zahlédl jen mžikem, pak se otočil a vyšel ven do noci. Byl to on? Nebyl? Nejspíš ne. Asi mě začaly šálit smysly.

Znovu jsem se rozhlédl a spatřil Matěje, seděl u rohového stolu a mával na mě. Přisedl jsem k němu. Hospodský nám přinesl pečené kuře, snědli jsme ho s nakrájeným chlebem a zapili pivem. Na nějaké povídání tu bylo příliš hlučno, navíc jsme neseděli u stolu sami, a tak jsme raději mlčeli. Už jsme dojídali, když jsem přes všechen ten ruch zaslechl slabé údery věžního zvonu. Zaposlouchal jsem se a napočítal jich devět. *Že by bylo takhle pozdě?* zauvažoval jsem. Asi ano. Před nějakými dvanácti hodinami jsem vyvedl Bucka ze stáje, abych mu dopřál trochu pohybu, a jak se nakonec ukázalo, dopřál jsem mu ho až přespříliš. Jemu i sobě.

Byl čas jít na kutě. Vystoupali jsme po úzkém schodišti do patra, kde pro nás Matěj najal pokojík s jedinou širokou postelí. Postel byla hojně pokrytá prachem z tlusté vrstvy suchého rákosu, tvořícího střešní konstrukci. Hospodský nám nabídl svícínek s jedinou svící, avšak já jsem si vyžádal lucernu, i když jsem musel připlatit jeden groš. Nechtěl jsem si

prohlížet zapůjčenou pistoli v blízkosti otevřeného plamene a v lucerně je svíčka přece jen schovaná za sklem.

Usadil jsem se na pelest a vyndal ze zavazadel pistoli. Zpod hlavně jsem vytáhl nabiják, zasunul ho do hlavně a zkoumal, jak hluboko dosáhne. I když jsem ho zastrčil nadoraz, velký kus pořád vyčuhoval ven.

„Nebudu do toho dloubat," usoudil jsem. „Ucpávku bych dostal ven snadno, ale kuli asi ne. Musím doufat, že to nabila zkušená ruka."

„Pan Želinský si určitě vyžádal zbraň od zámeckého zbrojmistra," podotkl Matěj. „Ten mu ji předal nabitou."

„Nejspíš," přikývl jsem. Klíčem jsem natáhl pružinu kolečka, na pánvičku jsem nasypal jemný prach z menší prachovnice a měl jsem hotovo.

„Takovou pistoli jsi používal jako vojenskou zbraň?" zeptal se Matěj, který přihlížel.

„Mojí vojenskou zbraní byla arkebuza," vysvětlil jsem mu. „Neměla takovýhle pěkný kolečkový zámek, odpalovala se pomocí doutnáku a to byla docela potíž. Sypat černý prach do hlavně i na pánvičku a zároveň manipulovat s hořícím doutnákem je ošidné. Ale naučil jsem se to. A naučil jsem se zacházet i s takovouhle pistolí, když se naskytla příležitost. Čím víc zbraní dokážeš použít, tím větší máš šanci, že ve válce přežiješ... Teď mi povíš, proč jedeme do Mostu, Matěji. Co tam budeme dělat a proč vezeš tolik peněz, že jsem musel dostat pistoli."

„Povím," přikývl Matěj, avšak já jsem ho přerušil. „Ještě s tím chvíli počkej. Dojdu do stáje zkontrolovat koně a při té příležitosti venku vyprázdním měchýř. Hned jsem zpátky."

Rapír jsem nechal opřený o stěnu, místo toho jsem si za opasek zastrčil pistoli. Aby nikdo neviděl, že ji mám, přehodil

jsem si přes ramena plášť. Pak jsem udělal to, co jsem řekl – od kontroly koní přes vymočení až po rychlý návrat.

Když jsem pak vystoupal po schodech a po úzkém vnitřním ochozu se blížil k našemu pronajatému pokoji, zaslechl jsem tlumené zvuky. Znělo to, jako by někdo někoho škrtil a hlasitě u toho oddechoval. Prostě chrčení a funění.

Pistoli jsem měl z ničeho nic v ruce. Po hmatu jsem sklopil kohout ke kolečku.

Rozrazil jsem dveře, vpadl do pokoje a ramenem jsem při tom do někoho vrazil. Uvnitř byla tma. To bylo divné, protože když jsem odcházel, svítila tam lucerna.

Chrčení a funění se ozývalo z místa, kde se, jak jsem si pamatoval, nacházela postel. Na tom nebylo nic divného, protože postel zabírala větší část pokojíku.

Zvedl jsem pistoli, namířil kamsi ke zkosenému stropu a stiskl spoušť. Kolečko se protočilo, křesací kamínek zajiskřil. Zašlehl oheň – nejprve z pánvičky, pak z hlavně pistole. Zaburácel výstřel.

V záři výstřelu jsem zahlédl několik věcí. Za prvé připlešatělého chlapíka, který stál přede dveřmi a do kterého jsem před okamžikem vrazil. Byl to ten samý, který nás špehoval *U Spanilé Filipíny*. Za druhé jiného chlapíka, který na široké posteli jednou rukou škrtil Matěje. Držel ho zezadu, svíral mu krk v ohbí levé paže a druhou rukou se s ním přetahoval o řemen brašny s penězi. Matěj chrčel, poulil oči, možná i vystrkoval jazyk, řemen brašny však nepustil.

Připlešatělý chlápek vykřikl něco jako „Mizíme!“. Byl jsem však ohlušený výstřelem a nerozuměl jsem mu zřetelně. Prosmýkl se kolem mě na schody a v chabém světle, které sem dopadalo zespoda z nálevny, jsem zahlédl jen jeho siluetu.

Nepronásledoval jsem ho, mým prvořadým úkolem bylo zachránit Matěje. A také svěřené stříbro.

To především.

Pistoli jsem příhodně uchopil za hlaveň a mávl s ní po druhém chlapíkovi, který zanechal škrcení a vyrazil za tím prvním. Snadno se mi vyhnul a já jsem promáchl tak prudce, až jsem se celý předklonil. To bylo moje štěstí a chlapíkova smůla, protože se mi ho podařilo chytit za nohu. Oba jsme se rozplácli na zašlapanou podlahu a chvíli jsme se o jeho nohu přetahovali. Nakonec se mi vysmekl, druhou nohou mě přitom kopl do obličeje a pohmoždil mi nos, ztratil však drahocenný čas a dole v přízemí padl do rukou štamgastům, které vyburcoval výstřel a hrnuli se do patra.

To, co následovalo dál, bylo trochu zmatené. Štamgasti zadrželi také mě a Matěje a odvedli nás dolů do nálevny. Během mumraje mi zabavili jak pistoli, tak i rapír opřený o stěnu. Hlasitě jsem protestoval a vykřikoval, že jsem ze starého rytířského rodu, tak ať se přede mnou mají na pozoru. Přineslo to alespoň ten výsledek, že obě mé zbraně položili na výčepní pult a nikdo je neukradl.

Než nás odvedli dolů, Matěj stačil sebrat pouzdro s pověřovacími listinami, rovněž si ponechal brašnu se stříbrem. Dole v nálevně odložil pouzdro s listinami na stůl, kdežto brašnu pevně svíral oběma rukama.

Po nějaké době se dostavil rychtář města Slaný, pro kterého poslali. V důsledku mého natékajícího nosu a pokopaného obličeje jsem měl dost práce sám se sebou, a tak nevím, jak dlouho jsme na něj čekali. Byl to brunátný tlouštík s obličejem jako koblížek, oblečený do luteránské černi prosvětlené decentním krajkovým límečkem. S rychtářem se dostavili

i nějací knechti, ti však zůstali venku před hospodou a dovnitř vešel jediný z nich, aby dohlížel na nás tři zadržené.

Rychtář zahájil vyšetřování přímo v lokále. Nejprve si nechal načepovat pivo a poté, co vypil půl žejdlíku na jeden zátah, vyzval hospodského, aby mu podal psací náčiní. Prohlásil, že provede soupis svědků a ti se zítra v dopoledních hodinách dostaví na radnici, aby nadiktovali své výpovědi do protokolu. Hospodský se ještě ani nezačal rozhlížet, kde má nějaký papír, inkoust a psací brk, když začali štamgasti houfně opouštět lokál. Část z nich při odchodu podotkla, že vlastně nic neviděli a o ničem nevědí, kdežto ostatní odešli potichu a bez zbytečných řečí. Rychtář se je nepokoušel zadržet, protože přesně tohle měl v úmyslu: zbavit se nadbytečných čumilů, kteří by akorát kibicovali a později by ho pomluvili. Záhy jsme zůstali v nálevně v počtu šesti lidí: já, Matěj, zadržený muž, rychtář, jeho biřic a hospodský.

Hned poté, co se nálevna vyprázdnila, začal jednat Matěj. Otevřel pouzdro, vytahoval z něj všemožné listiny opatřené pečetěmi a mával jimi slánskému rychtáři před nosem. Předchozí škrcení mu pohmoždilo krk, takže spíše jen chrčel, než že by mluvil, o to více však gestikuloval.

Když udělal Matěj dostatečný dojem, ujal jsem se slova já. Uvedl jsem naše jména a vysvětlil rychtáři, že já a Matěj plníme důležitý úkol pro Českou královskou komoru. Vypověděl jsem, jak se celá záležitost seběhla: na krátkou chvíli jsem opustil najatý pokoj, abych zkontroloval koně. Když jsem se vrátil, našel jsem v pokoji dva cizí muže. Jeden se pokoušel Matějovi uloupit svěřené prostředky, druhý tam jen tak stál. Vystřelil jsem pro výstrahu do stropu, či spíše do dva lokty tlusté vrstvy starého rákosí, položené na střeše. Vetřelci

se obrátili na útěk. Jeden uprchl, druhého zadrželi štamgasti dole pod schody.

Rychtář pozorně naslouchal a přikyvoval. Tou dobou už popíjel druhé pivo a přikusoval k němu nakrájenou uzeninu, kterou mu hospodský úslužně podal. Když jsem domluvil, vyzval zadrženého muže, ať k tomu také něco řekne.

To už jsem si chlapíka důkladně prohlédl. Byl střední postavy, věkem se blížil ke čtyřicítce, snědý, hubený jako tříska, krátce ostříhaný a s malým, pečlivě zastřiženým knírkem. Oblečený byl podobně jako já, tedy do kazajky přes košili a *plunderhosen* doplněných punčochami. Jeho *plunderhosen* však byly uměřené, původně snad tmavohnědé a rozhodně ne tolik nabírané jako ty moje.

Řekl, že se jmenuje Felix Gorol a že plní úkoly pro důležitého velmože, jehož jméno zatím nebude uvádět. Právě je na cestě ze saské země do Prahy a na noc se ubytoval ve zdejším hostinci. Vrátil se z pochůzky, kterou měl tady ve městě, a vstoupil do pronajatého pokoje. Vešel tam potmě, tma mu totiž nevadí. Přistoupil k posteli a položil se na ni, aby se oddal spánku. Na posteli však někdo byl a začal se s ním prát.

Česky mluvil dobře, i když s přízvukem a občas použil slovo ze slovenštiny. Odhadl jsem, že je původem Chorvat. V Uhrách jsem takových jako on potkal hned několik, protože Chorvati se teď houfně stěhovali na jižní Slovensko a vstupovali i do císařské armády.

„Zjevně jsem si spletl dveře a vstoupil do jiného pokoje, než který jsem si pronajal," řekl chlapík poklidně. „Je to moje chyba. Za to se omlouvám."

„A co ten druhý muž, který s vámi byl v pokoji?" namítl jsem. „Takový připlešatělý?"

Upřeně se na mě podíval a přesvědčivě zalhal: „Žádný další muž tam nebyl. Přišel jsem sám. To se ti určitě jen zdálo, bratře vojáku."

Ohlédl jsem se po hospodském: „On je ubytovaný tady v hospodě? Tenhle Felix Gorol? Pronajal jste mu pokoj?"

Hospodský rezolutně zavrtěl hlavou: „Ne. Určitě ne. To bych si pamatoval."

Tentokrát se Felix Gorol upřeně podíval na něj: „Asi jste na to pozapomněl, vážený pane. Mluvili jsme spolu. Zaplatil jsem vám přece."

Hospodský o půl kroku ustoupil. Z Gorolových upřených pohledů šel strach. „No, možné to je," připustil. „Přichází sem tolik lidí..."

Nadechl jsem se, abych navrhl, že Felix Gorol nám může svůj pronajatý pokoj ukázat, pokud se tu skutečně ubytoval. Tím budou všechny pochybnosti smeteny. Pak jsem svou připomínku spolkl. Všem nám bylo jasné, že šlapeme po tenkém ledě a bude lepší záležitost nerozvířovat.

„Nebude mi vadit, když mě na noc uložíte do šatlavy, pane rychtáři," obrátil se Felix Gorol na ruměného tlouštíka. „Jsem přivyklý nepohodlí a vyspím se i tam. Ráno se vše vyjasní."

„Uděláme to tak," přikývl rychtář. Viditelně se mu ulevilo, že to Felix Gorol rozštípl za něj. Postavil se a gestem vybídl hospodského, ať mu zbytek uzeniny zabalí do papíru.

I Felix Gorol se postavil. „Dnešního dne se na tebe usmálo štěstí, bratře vojáku," řekl mi tiše. „Kdo ví, třeba se příště usměje na mne."

Nechal se bez odporu odvést biřicem. Já jsem z pultu shrábl pistoli i rapír, s Matějem jsme posbírali papíry vytažené z pouzdra a společně se vrátili nahoru do pronajatého pokoje.

Ze všeho nejdřív jsem vykřesal jiskru a zapálil knot svíčky v zapůjčené lucerně. Zběžně jsem prohlédl naše věci, které zůstaly v pokoji. Zdálo se, že jsou všechny. Nikdo nic neukradl.

Pohodlně jsem se usadil na pelest a pustil se do nabíjení pistole.

„Nechtěli nás zabít," řekl jsem Matějovi. „To už bychom byli mrtví."

„Chr-chr," přitakal Matěj. Stále měl pohmožděné hrdlo a špatně se mu mluvilo.

„Dneska už nic nepodniknou," usoudil jsem. „Můžeme se vyspat."

„Já, chr-chr, stejně neusnu," podařilo se vyslovit Matějovi.

„Dělej, jak chceš. Já tě za ruku držet nebudu. Sám se ale prospím, protože dneska toho bylo ažaž."

Podivná smrt alchymisty

13. LISTOPADU, ČTVRTEK

I

Hostinec *U Věnce* skutečně sloužil poutníkům, cestujícím mezi Saskem a Prahou. O tom nás přesvědčil nebývalý ruch, který nastal ještě před svítáním. Odspoda z nálevny zaznívaly hlasy, na schodišti dupaly těžké boty, venku ržáli zapřahaní koně. Povozy, vyjíždějící ze dvora, skřípaly a vrzaly. Mělo to však i své výhody. Obsluha hospody byla na nohách už za hluboké tmy, smažila na pánvích vejce se slaninou, ohřívala včerejší polévku a čepovala pivo. Nikdo neprotestoval, když jsme s Matějem sešli dolů a poručili si snídani. Naopak nám to rychle přinesli. Strávníků, kteří se za ranního šírání posilňovali před dlouhou cestou, bylo v lokále povícero. Až jsem se divil, že jich tu je tolik. Včera, když v nálevně seděl rychtář, se všichni zdržovali ve svých pokojích a nikdo z nich nevystrčil ani špičku nosu.

Po snídani jsme osedlali koně, opustili hospodu a zastavili se na náměstí na radnici. Chvíli jsme čekali, než se dostavil slánský rychtář, ale pak jsme to s ním vyřídili rychle. Písař nadrásal stručný protokol a my jsme ho podepsali.

Venku před radnicí jsme nasedli na koně a vydali se na cestu. Už jsme byli skoro pryč z náměstí, když jsem se ohlédl. K radnici si to štrádoval připlešatělý chlapík, kterého jsem ponejprv zahlédl *U Spanilé Filipíny*. Upozornil jsem Matěje. Ten se rovněž ohlédl, podíval se a přikývl, jako že ho poznal. Pak jsme jeli dál.

II

O cestě ze Slaného do Loun se toho nedá moc vyprávět. Byla rozježděná, rozblácená a z obou stran lemovaná nízkými valy, takže jsme neviděli do okolní krajiny. Matěj mi vysvětlil, že valy jsou tam proto, aby kupecké vozy nevybočovaly do polí a nerozšiřovaly cestu. Vysvětlil mi to, rozumíte? Pohmoždění hrdla pominulo a zase už dokázal mluvit, i když poněkud chrčivě.

V jednu chvíli podotkl, že onoho připlešatělého chlapíka asi zná. Jmenuje se Jeroným Makovský, pokud je to opravdu on.

Asi je zbytečné mluvit o tom, že jsme tu a tam míjeli různé vesnice a občas projížděli skrz některou z nich. Tohle byla obdělávaná a osídlená krajina, a jestliže se v Čechách nacházely rozsáhlé lesy, což se skutečně nacházely, tak daleko od císařských silnic, jako byla tahle. Všiml jsem si, že vesnice nejsou stavěné na dohled od sebe, ale vždycky o kousek dál. Občas se stalo, že jsme z nízkého návrší zahlédli jednu vesnici před sebou a druhou za sebou, obyvatelé jedné i druhé však na

sebe neviděli, nanejvýš spatřili kouř z komínů a ohnišť svých sousedů, stoupající za horizontem.

Do Loun jsme dorazili v polovině odpoledne. Vyhledali jsme hospodu, Matěj dohodl pronájem pokoje i dvě místa ve stáji. Zaplatil a pak zemdlel. Celou minulou noc nespal a nedostatek spánku se mu připomněl. Pochopitelně mu neudělalo dobře ani včerejší škrcení.

Šel jsem s ním do patra, dohlédl jsem, aby zevnitř zastrčil závoru, a vrátil se do stáje, abych obstaral koně. Když jsem to měl hotové, sedl jsem si v nálevně k šikovně umístěnému menšímu stolu v koutě. Objednal jsem si pivo a k němu i hustou polévku. V polovině druhého piva seškobrtal po schodišti Matěj, občerstvený krátkým spánkem.

Lokál se začínal plnit, avšak u blízkých stolů zatím ještě nikdo neseděl, proto se rozhodl, že mi konečně objasní účel naší cesty.

„Tak tedy," řekl, „pátráme po jistém magickém předmětu."

„Po magickém předmětu?" ujistil jsem se.

Přikývl.

„Říká se mu *kouřové zrcadlo*."

„Jaký druh magie se s ním dá provozovat?" zajímal jsem se.

„V zásadě prý dělá to, co dělají obvyklé věštecké koule. Jeho skutečné využití je však mnohem rozsáhlejší."

„Věštecké koule?" ujistil jsem se.

„Tys o nich neslyšel?"

„O křišťálových koulích jsem samozřejmě slyšel. Avšak kouřové zrcadlo je pro mě novinkou."

„Rozdíl mezi křišťálovými koulemi a kouřovým zrcadlem je ten, že v kouli vidíš budoucnost a víc už nic. Skrze kouřové zrcadlo můžeš oslovit anděly, démony a duchy zemřelých.

Oni ti prozradí nejen tvoji budoucnost, ale i jiná tajemství, když jsou dobře naladění."

„Jaká jiná tajemství?"

„Když se potřebuješ rozhodnout, tak ti poradí. Prozradí ti, zda je tvůj obchodní partner důvěryhodný, nebo jestli připravuje zradu. Odhalí ti poklady ukryté v zemi. Samozřejmě záleží na tom, kdo na tebe skrze kouřové zrcadlo promluví. Je tam totiž určitá hierarchie. Obyčejný duch ti toho řekne jen málo, protože nemá hluboké znalosti. Musíš získat pozornost někoho mocnějšího. Nějakého anděla."

„Nebo démona," nadhodil jsem.

„S démony bych si nezahrával," zavrtěl hlavou Matěj. „Přijdeš o duši, ani nevíš jak."

„Z křišťálové koule na tebe démon nepromluví?"

„To asi ne. Kdyby to bylo možné, vědělo by se o tom. Křišťálové koule se používají stovky let a jejich vlastnosti jsou známé. Kouřová zrcadla jsou novinkou."

„Řekl jsi kouřová zrcadla. Je jich tedy víc?"

„Ano. Je jich víc. Jsou však vzácná, protože pocházejí z Nového světa."

„Z Nového světa? Z toho, který před stoletím objevili Španělé?"

„Ano," přikývl Matěj. „Španělé odtamtud dovážejí zlato, stříbro, koření, různé plodiny i další věci, jako například kouřová zrcadla. Avšak i ta jsou v Novém světě vzácná, jak jsem byl poučen."

„Kdo tě poučil?"

„Pan Milner, jak jinak. On ví všechno."

„Aha… Nás tedy poslali, abychom hledali kouřové zrcadlo. Či spíše ho máme koupit, soudě podle stříbra, které ti svěřili."

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Kouřové zrcadlo.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.